



Arrest

nr. 112 949 van 28 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen,
de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 22 oktober 2013 houdende de niet inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag en de *“geïmpliceerde weigeringsbeslissing van de tweede verwerende partij om”*, ingevolge de eerste beslissing *“geen bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen aan verzoekende partij conform artikel 39/2 § 1 Vreemdelingenwet”*.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier van de eerste verwerende partij.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de tweede verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 oktober 2013 om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.-J. STAELENS die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat C. DECORDIER die verschijnt voor tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 januari 2010 dient verzoeker een eerste asielaanvraag in. Op 15 maart 2013 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 106 201 van 1 juli 2013 van opnieuw de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 4 april 2013 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 9 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Op 11 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker. Tegen deze beslissingen dient verzoeker op 5 augustus 2013 een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder de rolnummers X en X

Op 10 oktober 2013 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 11 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker. Overeenkomstig artikel 74/6, §1bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) neemt de gemachtigde van de staatssecretaris op dezelfde dag een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

Op 22 oktober 2013 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"K. U., K
Nationaal nummer: (...)
CG nummer: (...)
DVZ nummer: (...)
Asielaanvraag: 10/10/2013
Overdracht CGVS: 21/10/2013

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Karachi (provincie Sindh). U beweerde aanvankelijk bij aankomst in België meerderjarig te zijn. Echter werd op 22 januari 2010 door het Rode Kruis aan de Dienst Voogdij gesignaleerd dat u minderjarig beweerde te zijn bij aankomst in België. Op 24 februari 2010 oordeelde de Dienst Voogdij op basis van de medische test dat u minstens 20,6 jaar oud was. U verliet Pakistan uit vrees voor de taliban en meer bepaald de organisatie Tehrik-e-Taliban Pakistan (TTP). Zij hadden u op 18 december 2009 ontvoerd en wilden u opleiden tot zelfmoordterrorist. Na 16 dagen gevangenschap kon u ontsnappen. U ging terug naar uw woning. Uw vader had ondertussen uw ontvoering aangegeven bij de politie. Na drie of vier dagen zou u uw woning hebben verlaten. U zag enkele personen die u herkende van toen u ontvoerd werd. Uw vader besloot u naar uw oom te sturen verderop in Karachi. Uw vader en oom zouden vervolgens besloten hebben om u naar het buitenland te sturen. In de nacht van 13 op 14 januari 2010 zou u Pakistan verlaten hebben. Op 15 januari 2010 kwam u aan in België, waar u diezelfde dag nog asiel aanvraagde. Op 15 maart 2013 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw asielrelaas. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) bevestigd. Op 4 april 2013 diende u een verzoek in tót regularisatie onder artikel 9bis. Vervolgens werd u op 6 september 2013 bij een controle door de politie op vraag van SEFOR opgepakt, omwille van uw illegaal verblijf en overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas. Op 10 oktober 2013 diende u hier een tweede asielaanvraag in. Uw repatriëring naar Pakistan, voorzien op 12 oktober 2013 werd daarom geannuleerd. Uit het administratieve dossier blijkt dat u sinds 11 oktober 2013 in hongerstaking bent. U baseert zich voor uw huidige asielaanvraag nog steeds op dezelfde

asielmotieven die u al uiteengezet heeft tijdens uw eerste asielaanvraag. U herhaalt ook geboren te zijn op 1/01/1994 en niet op 11/10/1990. U vreest nog steeds gedood te worden door de taliban omwille van de motieven die u uiteengezet hebt tijdens uw eerste asielaanvraag. Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u drie gefaxte dreigbrieven voor van Tehrik-e-Taliban Pakistan en een gefaxte foto die moet aantonen dat er door de taliban op uw huis geschoten werd. U legt daarnaast een zelfgeschreven brief voor waarin u uw problemen in Pakistan uitlegt en uw situatie in België beschrijft. U verduidelijkt in deze brief ook dat u in België gewerkt heeft en één maal OCMW steun gekregen heeft, maar dit teruggegeven heeft. Op 21 oktober 2013 faxte u het CGVS nog drie foto's door van een persoon die medisch verzorgd wordt.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, omdat uw problemen met de taliban in Pakistan als ongeloofwaardig beschouwd werden. Deze beslissing en beoordeling werd door de RW bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Aangezien u in uw tweede asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven van de eerste asielaanvragen, die eerder als niet bewezen werd beschouwd, mag van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die, in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, de kans minstens aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u tijdens uw tweede asielaanvraag aflegt en de nieuwe documenten die u voorlegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, namelijk uw vrees voor de taliban van de organisatie TTP omdat zij u wilden rekruteren, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt en documenten voorlegt die inhoudelijk volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

In verband met uw geboortedatum dient te worden verwezen naar de eerdere beslissing inzake uw leeftijd genomen door de Dienst Voogdij, waarin werd bepaald dat u op 24 februari 2010 zeker ouder was dan 18, met een minimumleeftijd van 20,6 jaar. De hierbij voorgelegde geboorteakte werd al tijdens uw eerste asielaanvraag beoordeeld. Uw louter herhalen dat u jonger bent dan wordt geacht volstaat dan ook niet om bovenstaande vaststelling te ontcrachten en bovendien dient te worden gesteld dat uw leeftijdsbepaling een bijkomend motief is in de beoordeling van uw asielaanvraag. Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt, namelijk drie dreigbrieven van Tehrik-e-Taliban Pakistan aan u gericht en een foto van uw huis dat beschoten zou zijn, ter ondersteuning van de motieven die u naar

aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet vooreerst worden vastgesteld dat het louter faxen betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze stukken bijzonder relatief en zijn ze op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Daarnaast moet worden opgemerkt dat de drie dreigbrieven niet gedateerd zijn, waardoor onmogelijk kan opgemaakt worden wanneer deze geschreven zouden zijn. Bovendien was u, via het dagelijks contact met uw vader, al eerder op de hoogte van het bestaan van deze dreigbrieven. Echter, u vond het niet noodzakelijk deze dreigbrieven eerder als bewijs van uw beweerde problemen voor te leggen, zoals u zelf verklaart (zie DVZ Verklaring Meervoudige Aanvraag vraag 17). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging verder en wijst er op dat u de nood aan internationale bescherming niet dringend en noodzakelijk achtte. Zeker gezien u daarbij verklaart dat u heden enkel een nieuwe asielaanvraag hebt ingediend, omdat men u wil repatriëren en u pas, toen u overgebracht werd naar een gesloten centrum, gevraagd hebt aan uw vader om deze dreigbrieven op te sturen.

Verder kan uit de voorgelegde foto onmogelijk opgemaakt worden waar, wanneer en in welke context deze genomen is, evenmin kan uit deze foto afgeleid worden dat het om uw huis zou gaan, dat het een kogelgat betreft, zoals u beweert, en wie daarvoor verantwoordelijk zou zijn. Deze foto kan dan ook onmogelijk bewijzen dat er op uw huis zou geschoten zijn door de taliban, zoals u beweert (zie DVZ Verklaring Meervoudige Aanvraag vraag 17). De zelfgeschreven brief in verband met uw problemen in Pakistan en uw situatie in België draagt verder niets relevant bij aan uw asielaanvraag daar deze louter op uw eigen verklaringen gebaseerd zijn die eerder al als ongeloofwaardig bevonden werden. De overige drie foto's van een persoon die medisch verzorgd wordt voegen verder niets toe aan uw asielaanvraag. Vooreerst zijn de gefaxte foto's onduidelijk. Voor zover dit uw moeder betreft die ziek zou geworden zijn wegens uw situatie hier, zoals u in uw verklaring voor DVZ aanhaalt, kan uit de foto's niet worden afgeleid wat de medische toestand van uw moeder zou zijn, of wat deze veroorzaakt zou hebben.

Tot slot moet nog worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat corruptie en documentenfraude in Pakistan frequent voorkomt, waardoor de objectieve bewijswaarde van Pakistaanse documenten dan ook relatief is.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtinkhwa. Hoewel de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregelheden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949. Daar er in de provincie Sindh thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de ontvankelijkheid en de rechtspleging.

2.1. Aangaande het bevel dat volgens verzoeker verweerder gehouden was af te leveren op grond van de gebonden bevoegdheid zoals bepaald in artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat verzoeker op het ogenblik van zijn asielaanvraag reeds van zijn vrijheid was beroofd. In dat geval is niet – zoals verzoeker onterecht voorhoudt – artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet van toepassing, maar wel artikel 52/3, §2 van diezelfde wet. Luidens deze laatste bepaling moet de tweede verwerende partij onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren, hetgeen blijkt uit het administratief dossier ook is gebeurd. Het betoog van verzoeker mist aldus volledig juridische en feitelijke grondslag.

2.2. Waar verzoeker aldus een “geïmpliceerde weigeringsbeslissing” van de tweede verwerende partij aanvecht, is zijn vordering onontvankelijk. Nu blijkt dat onderhavig beroep geen beslissing genomen door de tweede verwerende partij bevat, wordt de tweede verwerende partij buiten de zaak gesteld.

2.3. Het beroep wordt voorts behandeld voor zover het betrekking heeft op de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

3.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

3.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geëdieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn

tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de Raad zich evenwel niet heeft uitgesproken binnen de voormelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de Raad zich niet heeft uitgesproken binnen de in het tweede lid bedoelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

3.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

3.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het

interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

3.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

3.2.7. *In casu* is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Dit wordt niet betwist door verweerder. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 4.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden. Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

4.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

4.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

4.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig

beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegronnd blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.3.3.1 Verzoeker voert in het eerste en enige middel de schending aan van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet, van de hoorplicht, van het algemeen rechtsbeginsel *accessorium sequitur principale*, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker voert tevens machtsoverschrijding aan.

Eerste verwerende partij laat na een nota met opmerkingen in te dienen.

4.3.3.2 Waar verzoeker opnieuw verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet dient herhaald te worden dat artikel 52/3, §1 *in casu* niet van toepassing is doch wel artikel 52/3, §2 van de vreemdelingenwet, zoals reeds besproken onder 2.1 van het arrest. De verwijzing naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet is niet dienstig.

4.3.3.3 Verzoeker voert de schending aan van de hoorplicht, het algemeen rechtsbeginsel *accessorium sequitur principale* en meent dat er sprake is van machtsoverschrijding nu de eerste verwerende partij een beslissing heeft genomen nopens de tweede asielaanvraag zonder verzoekende partij te horen. Het asielgehoor is immers uitgevoerd door de tweede verwerende partij die terzake over geen enkele bevoegdheid meer beschikt.

4.3.3.4 Sinds 1 september 2013 zijn de bepalingen van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de Vreemdelingen, de Opvangwet en van de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (B.S 22 augustus 2013) van toepassing.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt thans:

“Indien de vreemdeling een volgende asielaanvraag indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, eerste lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de asielzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen.

Deze verklaring wordt ondertekend door de asielzoeker. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om te ondertekenen. Deze verklaring wordt onverwijld overgezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

Artikel 51/10 van de vreemdelingenwet bepaalt thans:

“De minister of zijn gemachtigde neemt de asielaanvraag die ingediend werd bij de in artikel 50, eerste lid, bedoelde overheden in ontvangst en neemt een verklaring af van de vreemdeling met betrekking tot diens identiteit, herkomst en reisweg, en diens antwoorden op een vragenlijst met betrekking tot de redenen die hem ertoe aanzetten om een asielaanvraag in te dienen en waarin de mogelijkheden tot terugkeer naar het land waaruit hij gevlucht is worden verduidelijkt.

Deze verklaring en vragenlijst moeten worden ondertekend door de vreemdeling. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring of op de vragenlijst evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om dit te ondertekenen. Deze verklaring en vragenlijst worden onmiddellijk overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Tegelijkertijd stelt de minister of zijn gemachtigde vast of de vreemdeling regelmatig in het Rijk verblijft of niet.”

Het nieuwe artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een tweede asielaanvraag heeft ingediend op 10 oktober 2013. Tweede verwerende partij heeft conform artikel 51/8 en 51/10 van de vreemdelingenwet op 18 oktober 2013 een verklaring afgenomen van verzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de asielzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen. De verklaring of het gehoorverslag is ondertekend door verzoeker op 18 oktober 2013.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat eerste verwerende partij conform artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet het asielverzoek dat door de gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft onderzocht of er nieuwe elementen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking.

Waar verzoeker meent dat eerste verwerende partij geen beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag kan nemen zonder verzoeker te hebben gezien of gehoord merkt de Raad op dat artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn) voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Procedurerichtlijn ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt. Ter terechtzitting merkt de eerste verwerende partij nog op het ‘horen’ niet betekent dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord door de Commissaris-generaal, maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Uit de ondertekening van het gehoorverslag van 18 oktober 2013 door verzoeker blijkt dat hij weldegelijk zijn nieuwe elementen in het kader van zijn tweede asielaanvraag op nuttige wijze kon naar voren brengen.

Ten overvloede benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Uit verzoekers toelichting blijkt niet dat hij dergelijke informatie kon verschaffen. Verzoeker maakt aldus een schending van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel evenmin aannemelijk.

Verzoeker maakt een schending van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet, van de hoorplicht en van het algemeen rechtsbeginsel *accessorium sequitur principale*, *prima facie* niet aannemelijk. Van machtsoverschijding is dan ook geen sprake.

Verzoeker betoogt vervolgens dat een gedwongen terugkeer naar Pakistan ontegensprekelijk een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg heeft en hij verwijst naar een rapport van Amnesty International van november 2012. Hij citeert een alinea uit p 12 van het rapport en meent daaruit te kunnen afleiden dat de Tehrik Taliban militie actief is in Pakistan. Het citaat betreft het geweld en gewapend conflict in het Noord-Westen van Pakistan, aan de grens met Afghanistan.

In dit verband dient de Raad te wijzen op de verklaringen tijdens de eerste asielaanvraag van verzoeker, met name dat hij afkomstig is van Karachi. In het arrest 106 201 van 1 juli 2013 op p. 8 stelt de Raad uitdrukkelijk het volgende:

“Vooreerst wijst de Raad er op dat zowel de verzoekende partij als de bestreden beslissing er verkeerdelijk van uitgaan dat verzoeker uit het noordwesten van Pakistan afkomstig is. Verzoeker verklaarde dat hij afkomstig is uit Karachi, in de provincie Sindh (gehoorverslag p. 4) en er zijn hele leven verbleven te hebben. Dit blijkt ook uit de eerste zin van de bestreden beslissing. Uit de SRB (“Algemene veiligheidssituatie in Pakistan, 31 oktober 2012, p. 7-8) blijkt dat Karachi in het zuiden van Pakistan ligt en derhalve hoegenaamd niet als noordwesten van Pakistan kan bestempeld worden. Hoewel diezelfde SRB erkent dat er sprake van gerichte geweldsacties zijn in Karachi (p. 17), stelt de Raad vast dat er geen sprake is van een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de vreemdelingenwet. De door de verzoekende partij neergelegde informatie is niet pertinent daar zij steeds handelt over het noordwesten van Pakistan en niet aanwijst wat de relevantie ervan zou zijn voor het geval van verzoeker die afkomstig is uit Karachi. Ook de vermelding in de bestreden beslissing van de situatie in het noordwesten van Pakistan en de mogelijkheid om elders te leven in Pakistan is irrelevant vermits verzoeker niet afkomstig is uit dit gebied.”

Waar verzoeker thans verwijst naar de situatie in het noordwesten van Pakistan alwaar volgens het Amnesty International rapport de Tehrik-i-Taliban actief zijn, dient opnieuw te worden geduïd dat verzoeker niet afkomstig is van het noordwesten en dat elke verwijzing naar de situatie in het noordwesten van Pakistan niet pertinent is daar hij niet aanwijst wat de relevantie ervan is voor hem nu hij afkomstig is uit Karachi.

Prima facie maakt verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Het middel is *prima facie* niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

N. MOONEN